

The background of the book cover is a dark, textured surface, possibly wood or metal, with a prominent vertical grain. A large, metallic padlock is attached to a chain that runs across the middle of the cover. The lighting is dramatic, highlighting the textures and the metallic sheen of the padlock and chain.

Constance Dima

ASPHYXIA

English Translation : Sotiris Bziouras

Collection of trilingual poetry

New York 2022

CONSTANCE DIMA

ASPHYXIA

Collection of trilingual poetry

English Translation : Sotiris Bziouras

ξένη παντού
γράφω
για να κρατήσω
της φωνής μου τον σεβασμό

*partout étrangère
j'écris
pour tenir ma voix en respect*

*everywhere a foreigner
I write
to preserve
the respect of my voice*

Constance

ΡΟΕΜ 1

Ψάχνει ακόμα

Κουράστηκε.
Να δαγκώνει με λύσσα.
Την απελπισία της.

Γεννήθηκε πρόσφυγας. Και ψάχνει. Ακόμα. Στις τρύπες του Κόσμου.
Τη μήτρα του Σύμπαντος.

Elle cherche encore

Elle s'est fatiguée.
De mordre avec rage.
Son désespoir.

Née réfugiée. Elle cherche. Encore. Dans les trous du Monde.
L'utérus de l'Univers.

Still seeking

She grew tired.
Of gnawing rabidly.
At her despair.

She was born a refugee. And seeks. Still. In the holes of the world.
The womb of the universe.

ΡΟΕΜ 2

Μητέρα και κόρη στο τρένο

Γελούσαμε
Το μόνο που ξέρεις να λες είναι "θέλω"
Το μόνο που ξέρεις να λες είναι "δεν έχω"
Ξεσπάσαμε στα γέλια
Μετά πικραμένη αναρωτήθηκα
Μέχρι πότε θα μου λες "θέλω"
Μέχρι πότε θα σου απαντάω "δεν έχω"

Mère et fille dans le train

On riait
La seule chose que tu sais dire c'est "je veux"
La seule chose que tu sais dire c'est "arrête"
On a éclaté de rire
Puis amère je me suis demandé
Jusqu'à quand me diras-tu "je veux"
Jusqu'à quand je te répondrai "arrête"

Mother and daughter on the train

We were laughing
All you know how to say is "I want"
All you know how to say is "I don't have"
We burst into laughter
Afterwards I wondered bitterly
Until when will you be saying "I want"
Until when will I be replying "I don't have"

ΡΟΕΜ 3

Το άστρο του Μικρού Πρίγκιπα

Όλη μου τη ζωή έτρεχα
Να προλάβω τι
Να φτάσω πού
Μια νύχτα που κοίταζα τον ουρανό
Είδα ένα άστρο
Γέλασα μ' όλη μου την ψυχή
Κι εγώ βιαζόμουν
Να προλάβω τι
Να φτάσω πού

L'étoile du Petit Prince

J'ai couru toute ma vie
Pour rattraper quoi
Pour arriver où
Une nuit en regardant le ciel
J'ai vu une étoile
J'ai ri de tout mon cœur
Et moi qui avais hâte
De rattraper quoi
D'arriver où

The star of the Little Prince

I spent my whole life running
To catch up with what
To get to where
One night gazing at the sky
I saw a star
I laughed with all my heart
I was always rushing
To catch up with what
To get to where

POEM 4

Ελευθερία

Η ελευθερία είναι θέμα οπτικής γωνίας

Απεγνωσμένα
προσπαθείς
ν' αγαπάς και νάσαι ελεύθερος
Το ίδιο εγώ αν σου ζητήσω
σου φαίνεται παράλογο
Με καταδικάζεις έτσι
να ζω
μέσ' στη σιωπή
να δέχομαι τα πράγματα
σύμφωνα με τη δική σου λογική

Οι λέξεις
έλξη
ρίγος
ηδονή
για μένα είναι ντροπή
για σένα φυσικό
Διαθέτεις
ελεύθερα
το σώμα σου
και το δικό μου αν μπορείς
Πόρνη
με αποκαλείς
αν σου δοθώ χωρίς φραγμούς
Να φύγεις χωρίς εξήγηση
δικαίωμά σου αποκλειστικό

Τη χρήση του μυαλού μου
να απαγορεύσεις όμως
είναι αδύνατο

Είσαι ελεύθερος λοιπόν
Μπορείς να πας
όπου θες
χωρίς εμένα
γυμνός
και για τα υπόλοιπα
μη στεναχωριέσαι
τις ευθύνες θα τις αναλάβω εγώ

Δεν υπάρχει λόγος
να αναρωτιέσαι
αν αυτό που κάνεις
είναι λάθος ή σωστό

Στην εικόνα σου "ελευθερία"
άντρας εσύ - γυναίκα εγώ
Στη δική μου την εικόνα
άνθρωπος εσύ - άνθρωπος εγώ

Liberté

La liberté est question d'optique

Désespérément
tu t'obstines
à aimer en pleine liberté
Si je réclame la pareille
ce te semble illogique
Tu me condamnes ainsi
à vivre dans le silence
à accepter les choses
selon ta logique

Les mots
attraction
frisson
volupté
pour moi sont honteux
pour toi naturels
Tu disposes
librement
de ton corps
et du mien si tu peux
Pute
c'est comme ça que tu m'appelles
si je me livre à toi sans limite
Partir sans rien dire
ton droit exclusif

M'interdire de penser
tu ne le pourras
jamais

Tu es libre alors
Tu peux aller où tu veux
sans moi
nu
et pour le reste
ne t'inquiète pas
j'assumerai

A quoi bon te demander
si c'est bien
si c'est mal
ce que tu fais

Disant « liberté » tu entends
je suis homme – tu es femme
Moi disant « liberté » j'y entends
l'humain que je suis tout comme toi

Freedom

Freedom is a matter of perspective

Desperately
you persist
to love and be free
When I ask to do the same
You think it absurd
Thus you condemn me
to live
in silence
to accept things
according to your logic

The words
attraction
quiver
pleasure
for me are shameful
for you ordinary
You freely offer
your body
and mine if you can
Whore
you call me
if I give myself to you unconditionally
Leaving without explanation
is your exclusive right

It is impossible, however
to forbid
my mind to think

You are free then
You can go
wherever you want
without me
naked
and for the rest
do not worry
I will assume all responsibility

There is no reason
to wonder
if what you do
is right or wrong

According to your "freedom"
you are a man - I, a woman
according to mine
you are human – as am I

POEM 5

Αχ, αυτά τα μάτια

Σε λίγο θα'φευγε
Τον κοίταξε μέσα στα μάτια
ακόμα σε έκσταση
Η μαγεία της θάλασσας
με νοσταλγία γέμισε την κάθε
απόσταση
Ένωσε ρίγος
Ρίγος ένιωθε
κι όταν της κόρης της τα μάτια
αποχαιρετούσε
Το θλιμμένο τραγούδι αντήχησε
Ποιον ουρανό προσκυνούσε
πια δεν ξεχώριζε

Oh, ces yeux

Il allait partir
Elle le regarda dans les yeux
encore en extase
La magie de la mer
a rempli de nostalgie leurs adieux
Elle frissonna
Elle frissonnait ainsi
chaque fois
que les yeux de sa fille s'éloignaient
Le triste chant a retenti
Elle ne discernait plus
devant quel ciel
elle se prosternait

Oh, those eyes

He was going to leave
She looked him in the eyes
still in ecstasy
The magic of the sea
filled the distance
with nostalgia
She quivered
She was also quivering
when she bid farewell
to her daughter's eyes
The sad song echoed
She could not discern
which sky to worship

POEM 6

Άλυτο σταυρόλεξο

Ήτανε περασμένα μεσάνυχτα του
Σαββατόβραδου
Η πόλη ντυνόταν νωχελικά
τα νυχτικά της
κι εγώ έσκυβα ανεμπόδιστα
πάνω σ' ένα χειρόγραφο
για να λύσω
το σταυρόλεξο της ύπαρξής σου
στη ζωή μου
Μα καθώς η οσμή της νύχτας
διαπερνούσε τα ρουθούνια μου
ένιωσα
τον ιδρώτα της κρεβατοκάμαράς σου
να κυλάει ξέφρενα
πάνω στο κορμί μου
Έριξα μια απελπισμένη ματιά
στο μισοτελειωμένο σταυρόλεξο
και πήγα να ξαπλώσω
Ποτέ δεν κατέληξα
σ' ό,τι
πραγματικά ποθούσα

Mots croisés inachevés

Il était samedi soir minuit passé
La ville s'habillait lentement
dans sa robe de nuit
et moi je me penchais librement
sur un manuscrit
pour résoudre
les mots croisés de ton existence
dans ma vie
L'odeur de la nuit
pénétrant dans mes narines
j'ai senti
la sueur de ta chambre
couler avec frénésie
sur mon corps
J'ai jeté un regard désespéré
sur les mots croisés inachevés
Jamais je ne suis arrivé au bout
de ce que
je désirais vraiment

Unsolved crossword puzzle

It was Saturday after midnight
The city slowly slipped into
her nightclothes
and I leaned freely over
a manuscript
to solve
the crossword puzzle of your existence
in my life
But as the scent of the night
entered my nostrils
I felt
the sweat of your bedroom
frenetically spreading
over my body
I cast a desperate look
at the unfinished crossword puzzle
and went to bed
I never reached the end
of what
I truly desired

POEM 7

Οπτασία

Στο μισοσκόταδο
Μέσ' στη σιωπή της νύχτας
Κοιτάζω τη σκιά σου
Να διαγράφεται πάνω στην πόρτα μου

Σε βλέπω
Σιγά-σιγά να μπαίνεις
Δίπλα μου να ξαπλώνεις
Αθόρυβα να με γδύνεις
να με χαϊδεύεις
Και με αργές κινήσεις
Στα πέλαγα του κορμιού μου
ν' ανεβοκατεβαίνεις

Ξυπνούν τα κύτταρά μου
στο κάθε άγγιγμά σου
Κόβεται η πνοή μου
από τα φιλιά σου
Τρίβω τα μάτια μου
Και με στυλωμένο το βλέμμα
στ' άδεια σεντόνια μου
Αγκαλιά με το νεκρό σχήμα σου
Ακούω τους άστατους παλμούς μου
Που προδίδουν
τη νυκτερινή οπτασία μου

Vision

Dans la pénombre
Dans le silence de la nuit
Je regarde ton ombre
Se dessiner au-dessus de ma porte

Je te vois
Doucement entrer
Te coucher auprès de moi
Me déshabiller sans bruit
me caresser
Avec de lents mouvements
de flux et de reflux
nager dans la marée de mon corps

A chacune de tes caresses
mes sens se réveillent
Mon souffle se coupe
à tes baisers
Je me frotte les yeux
Avec le regard fixé
sur mes draps vides
Ton fantôme dans mes bras
Je sens mon pouls rapide
Trahissant
ma vision nocturne

Vision

In the twilight
In the silence of the night
I watch your shadow
Take shape on my door

I see you
Slowly enter
Lie down next to me
Quietly undress me
 caress me
And with slow movements
 swim in my body's sea

With your every touch
 my senses awake
My breath stops
 from your kisses
I rub my eyes
And stare
 at the empty sheets
With your ghost in my embrace
I listen to my erratic heartbeat
That betrays
 my night vision

POEM 8

Ακίνησια

Τις χαιρέτησε
μ' εκείνο το ουράνιο χαμόγελο
Ανυποψίαστες κάθισαν
μαζί
Παρήγγειλαν φραπέ
και με την αφέλεια της εύκολης εμπιστοσύνης
παρασύρθηκαν απ' τη χαρά τους στη
συζήτηση
Πάνω στην κουβέντα
τ' όνομά του
ανάλαφρα
ξεπήδησε από το στόμα της
Την άκουγε ασάλευτη
Μετά σηκώθηκε
και με το χαμόγελο κρεμασμένο στα χείλη
είπε κάτι
(το πιο πιθανό πως την περίμενε το παιδί)
Καθώς άνοιγε με το κλειδί την πόρτα
κατάπιε το σάλιο
που είχε δαγκώσει γερά με τα δόντια
Ένωσε ναυτία
Έκλεισε
τα μάτια
τ' αυτιά
τα ρουθούνια
να μη βλέπει τίποτα
να μην ακούει τίποτα
για να μη νιώθει τίποτα
Και μονομιás όλα ξεμάκρυναν
εικόνες
φωνές
περασμένες στιγμές
Μέσα της κατοίκησε
μια πελώρια ακίνησια

Immobilité

Il les a saluées
de son sourire céleste
Sans rien soupçonner
elles se sont assises
ensemble
Ont commandé du café frappé
et naïves
elles se sont laissées entraîner
par le bonheur
dans la discussion
Tout en causant
son nom
a légèrement
sauté de sa bouche
Elle l'écoutait
immobile
Après elle s'est levée
son sourire pendu sur ses lèvres
elle a dit quelque chose
(probablement que son enfant l'attendait)
Au seuil de la maison
elle a avalé la salive
retenue entre ses dents
Elle a eu la nausée
A fermé
les yeux
les oreilles
les narines
ne rien voir
ne rien entendre
pour ne rien sentir
D'un seul coup tout s'est éloigné
les images
les voix
les souvenirs des moments vécus
A l'intérieur d'elle
ancrée profond
une énorme immobilité

Immobility

He greeted them
with his celestial smile
Without suspecting a thing they sat
together
They ordered coffee
lured by an effortless trust
they immersed happily into conversation
While talking
his name
lightheartedly
popped out of her mouth
Motionless
she kept listening to her talking
Then she got up
and with a smile hanging on her lips
she said something
(probably that her child has been waiting for her)
While opening her front door
she managed to swallow
the saliva trapped between her teeth
She felt nauseous
She closed
her eyes
her ears
her nostrils
to see nothing
to hear nothing
to feel nothing
And finally everything went away
images
voices
memories
An immense stillness
settled within her

ΡΟΕΜ 9

Ελπίδα

Πάντα περιμένουμε
κάτι να τελειώσει
για ν' αρχίσει επιτέλους αυτό που
προσδοκούμε
Φοράμε την ελπίδα μας
κι οδεύουμε στο χρόνο
αθόρυβα
σπέρνοντάς τον με όνειρα

Σε κάποιο σημείο
νιώθουμε την ψυχή μας να τρέμει
γδύνουμε πυρετωδώς το σώμα μας
μετά κοιτάμε έκθαμβοι
–θαρρείς βρισκόμαστε σε μουσείο τέχνης–
το έργο των βασάνων μας
με τις ποδοπατημένες επιθυμίες μας

Γυμνοί κι αδύναμοι
σαν να ξυπνάμε από μια βαριά αρρώστια
περιμένουμε να περάσει ο πυρετός
και ξαναφοράμε
την ελπίδα μας

Espoir

Toujours on attend
que quelque chose s'achève
que commence enfin le premier de nos songes
on se vêt du voile de l'espoir
et on progresse dans le temps
sans bruit
en le parsemant de rêves

A un certain point
on sent l'âme frémir
on se dévêt fiévreusement
se découvre avec des yeux ébahis
comme la statue d'un musée
chef d'œuvre de ses souffrances
désirs enfouis
désemparés, dénudés

Rescapé improbable on attend
que la fièvre passe
puis on se revêt
de l'espoir

Hope

We are always waiting
for something to end
so what we truly anticipate can finally begin
Clothed in hope
we move through time
silently
sowing it with dreams

At some point
we feel our soul tremble
we undress feverishly
and then gaze in amazement
- as if in an art museum –
at the masterpiece of our suffering
formed by our trampled desires

Naked and exhausted
as if just recovering from a grave illness
we wait for the fever to pass
and once more dress ourselves up
in hope

POEM 10

Αυτοδιάθεση μέσα στην κίνηση

Ψάχνοντας ν' ανακαλύψω
τι συμβαίνει γύρω μου
και πέρα απ' τα σύνορα
σκύβω όλο και πιο πολύ
στο βυθό της μνήμης μου

Ακολουθώντας –στου Άδη τα μονοπάτια–
την κηδεία του ονείρου
νιώθω την πικρή γεύση
των θυμάτων της χίμαιρας

Κορμί της σιωπής
με ραγισμένες φλέβες
βγαίνω στο φως
ν' αναπνεύσω καθαρίο αέρα

Με ανεπτυγμένες τις αισθήσεις
βλέπω τους άτολμους
να πατάνε την ελπίδα τους
τους φονιάδες αγαλλιάζοντας
να πατάνε πάνω στις πληγές της
και τους χαμαιλέοντες
να πουλάν στα μαγαζιά τους
τ' αποσταγμένο αίμα της

Βλέπω και κάμποσους
με απορημένα μάτια να κοιτάνε τον κόσμο
μας
Συχνά μέσα στον παγωμένο αγέρα
περπάτησαν
μα υπηρέτες δεν έγιναν
κανενός
Μαζί τους εξακολουθώ να κάνω όνειρα
κι αρνούμαι να φθαρώ
μέσ' στην ακινησία

Figure libre

Cherchant à comprendre
tout ce qui se passe
tout près de moi
très loin de moi
j'incline de plus en plus
au fond de ma mémoire

Suivant –aux marches de l'enfer–
le convoi funèbre du rêve
monte à mes lèvres l'amertume
des sacrifiés de la grande illusion

Corps de silence
aux veines striées
je sors à la lumière
respirer de l'air frais

Avec mes sens aiguisés
je vois les lâches
trahissant l'espoir
les meurtriers
marchant sur ses plaies
les trafiquants
négociant son sang vidé

J'en vois aussi
qui regardent ce monde les yeux étonnés.
Ils ont souvent marché dans le vent glacé
sans jamais
renoncer.
Par eux je prolonge mes rêves
sans me consumer
d'immobilité

Free Figure

Seeking to comprehend
what happens around me
and beyond
I sink more and more
into the depths of my memory

Following – in Hades' narrow paths –
the funeral of a dream
I taste the bitterness
of Chimaera's victims

A body silenced
with ruptured veins
I reach into the light
to breathe fresh air

Alert, with all my senses
I see the timid
 betraying Hope
 the murderers blissfully
 walking on her wounds
and the merchants
 selling her drained blood
 in their stores

I also see others
watch our world in astonishment
They often walked in the freezing wind
but became no one's
servant
Along with them I still dream
and I refuse to perish inside
stillness

POEM 11

Το κάρμα μας

Δεν έφταιξες εσύ
Μα η φωτιά μέσ' στην καρδιά μου
Που άναψε όταν σε είχα συναντήσει
Και για να λυτρωθώ
Έπεσα πάνω σου απαιτώντας
Να ταΐσεις την πείνα μου
Μα εσύ έφυγες
στις φλόγες μου να μην καείς

Δεν έφταιξες εσύ
Μα το κενό μέσ' στην καρδιά μου
Που βάθυνε όταν σε είχα συναντήσει
Και για να λυτρωθώ
Έπεσα πάνω σου απαιτώντας
Να εισχωρήσω στην καρδιά σου
Που ήταν για μένα ερμητικά κλειστή
Μα εσύ έφυγες
στο κενό μου να μην πνιγείς

Δεν έφταιξα εγώ
Μα το κενό μέσ' στην καρδιά σου
Που βάθυνε αφότου έχεις φύγει
Και για να λυτρωθείς
Έπεσες πάνω μου απαιτώντας
Να σου ανοίξω την καρδιά μου
Που είχε για σένα ερμητικά κλειστεί
Μα εγώ δίστασα
στο κενό σου να μην πνιγώ

Δεν έφταιξα εγώ
Μα η σπίθα μου μέσ' στην καρδιά σου
Που άναψε αφού είχες φύγει
Και για να λυτρωθείς
Έπεσες πάνω μου απαιτώντας
Να ταΐσω την πείνα σου
Μα εγώ δίστασα
στις φλόγες σου να μην καώ

Φταίει το κάρμα μας
Μας δοκιμάζει

Στις φλόγες μας θα καούμε
Στο κενό μας θα πνιγούμε
Το δρόμο της αγάπης
με ανοιχτή καρδιά
για να διαβούμε

Pas de ta faute

Pas de ta faute
Mais celle du feu que ta rencontre
A allumé dans mon cœur
Pour me délivrer
Je suis tombée sur toi exigeant
Que tu apaises ma faim
Tu es parti
pour ne pas te brûler dans mes flammes

Pas de ta faute
Mais celle du vide que ta rencontre
A creusé dans mon cœur
Pour me délivrer
Je suis tombée sur toi exigeant
D'entrer dans ton cœur
Hermétiquement fermé pour moi
Tu es parti
pour ne pas te noyer dans mon vide

Pas de ma faute
Mais celle du vide que ton départ
A creusé dans ton cœur
Pour te délivrer
Tu es tombé sur moi exigeant
Que je t'ouvre mon cœur
Qui s'est hermétiquement fermé pour toi
J'ai hésité
pour ne pas me noyer dans ton vide

Pas de ma faute
Mais celle de mon étincelle dans ton cœur
Qui s'est allumée dès que tu es parti
Pour te délivrer
Tu es tombé sur moi exigeant
Que je nourrisse ta faim
J'ai hésité
pour ne pas me brûler dans tes flammes

La faute de notre k a r m a
épreuves

Nous brûlerons dans nos flammes
Nous noierons dans notre vide
Pour traverser
le chemin de l'amour
à cœur ouvert

Our Karma

It was not your fault
But the fire in my heart
That flared up when I met you
And to save myself
I grabbed onto you demanding
That you satisfy my hunger
But you left
 so in my flames you won't burn

It was not your fault
But the emptiness in my heart
That deepened when I met you
And to save myself
I grabbed onto you demanding
To penetrate your heart
That was firmly closed to me
But you left
 so in my emptiness you won't drown

It was not my fault
But the emptiness in your heart
That deepened when you left
And to save yourself
You grabbed onto me demanding
To open up my heart
That was firmly closed to you
But I hesitated
 so in your emptiness I won't drown

It was not my fault
But my spark nesting in your heart
That flared up when you left
And to save yourself
You grabbed onto me demanding
That I satisfy your hunger
But I hesitated
 so in your flames I won't burn

Our k a r m a is to blame
It tries us

In our flames we'll burn
In our emptiness we'll drown
To cross
 the path of love
 with an open heart

POEM 12

Σταυροδρόμι

Κάθε φορά που κάθεται δίπλα μου
ακουμπώντας τους αγκώνες μου
ακόμα και τα γόνατά μου
μα δεν ξέρεις τι σκέφτομαι
παίρνω την απόφαση
να φύγω
με την αίγλη εκείνης
που βγαίνει απ' το θερμοκήπιο στο φως
Αλλά καθώς φτάνω στο σταυροδρόμι
νιώθω το βοριά να με μαστιγώνει

Κάθε φορά που βρίσκεσαι μακριά μου
μα ακουμπάς με τη σκέψη σου την καρδιά μου
και με τις αισθήσεις σου το κορμί μου
παίρνω την απόφαση
να επιστρέψω
στις ατίθασες ακτίνες του ήλιου
Αλλά καθώς φτάνω στο σταυροδρόμι
νιώθω την αντηλιά του Νότου
να απειλεί τα μάτια μου

Κάθε φορά που βρίσκομαι μακριά σου
μα ακουμπώ με τη σκέψη μου την καρδιά σου
και με τις αισθήσεις μου το κορμί σου
παίρνεις την απόφαση
να φύγεις
με την αίγλη εκείνου
που βγαίνει απ' τους ίσκιους του βυθού
Αλλά καθώς φτάνεις στο σταυροδρόμι
νιώθεις τον αχαλίνωτο ίλιγγο του λυκαυγούς

Κάθε φορά που κάθομαι δίπλα σου
ακουμπώντας τους αγκώνες σου
ακόμα και τα γόνατά σου
μα δεν ξέρω τι σκέφτεσαι
παίρνεις την απόφαση
να επιστρέψεις
στη γαλήνια μελαγχολία της σελήνης
Αλλά καθώς φτάνεις στο σταυροδρόμι
νιώθεις τη νοσταλγία των υγρών στον κόλπο μου

Κάθε φορά που φτάνουμε στο σταυροδρόμι
μεθυσμένοι απ' τις ανάσες μας που σμίγουν
τυλιγόμαστε
σ' ένα πολύπλοκο συναισθηματικό κουβάρι

Το σταυροδρόμι είναι σταυρός
για εκείνους
που με χαμένη την πυξίδα
αιμόφυρτοι
κινούνται στην ακινησία

A la croisée

Quand tu es assis tout près de moi
touchant mes coudes
mes genoux
tu ne sais pas ma pensée
je décide
de partir avec l'éclat de celle
qui sort à la lumière
Mais arrivant à la croisée
je sens le vent du Nord me fouetter

Quand tu es loin de moi
tu touches mon cœur de ta pensée
mon corps de tes sens
je décide
de revenir
aux rayons indomptés du soleil
Mais arrivant à la croisée
je sens les reflets venus du Sud
menacer mes yeux

Quand je suis loin de toi
je touche ton cœur de ma pensée
ton corps de mes sens
tu décides
de partir
avec l'éclat de qui
sort des profondeurs obscures
Mais arrivant à la croisée
tu sens le vertige du crépuscule

Quand je suis assise tout près de toi
touchant tes coudes
tes genoux
je ne connais pourtant pas tes pensées
tu décides de revenir
à la sereine mélancolie de la lune
Mais arrivant à la croisée
tu as la nostalgie
de mon sexe qui mouille

Chaque fois que nous arrivons à la croisée
enivrés par le mélange de nos souffles
nous nous enroulons
dans une pelote de douleur

La croisée est une croix
pour les égarés
se mouvant
dans l'immobilité

Crossroad

Each time you sit close to me
touching my elbows
my knees
yet you don't know what I am thinking
I decide
to leave
with the confidence of a woman
who steps out into the light
But as I reach the crossroad
I feel the wind from the North lashing me

Each time you are far from me
yet you touch my heart with your mind
my body with your senses
I decide
to return
to the untamable rays of the sun
But as I reach the crossroad
I feel the glare from the South
threatening my eyes

Each time I am far from you
yet I touch your heart with my mind
your body with my senses
you decide
to leave
with the confidence of a man
that steps out from the shadows of the deep
But as you reach the crossroad
you feel the unbridled vertigo of the dawn

Each time I sit close to you
touching your elbows
your knees
yet I don't know what you are thinking
you decide
to return
to the serene melancholy of the moon
But as you reach the crossroad
you feel nostalgic for my moistness

Each time we reach the crossroad
drunk from the blending of our breaths
we twist ourselves
into a complex emotional tangle

The crossroad is a cross
for those who
without a compass
covered in blood
are moving in the stillness

POEM 13

Απόσταση

Με τα λόγια τους
αγκιστρωμένα μέσα της
και με τον ήλιο
έξω απ' το σώμα της
έφτασε στο σπίτι της

Ξεπαγιασμένη
άναψε
τον υπολογιστή
για να ψάξει εκεί
τη φωτιά του Προμηθέα

Η φλόγα τρεμόσβηνε
μπρος στα μάτια της
καρφωμένα στην οθόνη

Βγαίνοντας από τους τόπους
όπου απαγορεύεται
να κλαις

Γδύθηκε και ξάπλωσε

Ξέσφιξε τα άκρα της
χαλάρωσε τις αισθήσεις της

για να μετρήσει την
α π ο σ τ α σ η

Φοβήθηκε κι έγειρε
το κεφάλι
να νιώσει
του ήλιου το χάδι
Πέρα απ' τον ουρανό
αντίκρισε
το παιδικό της χαμόγελο

Φορούσε
τα παπούτσια της φίλης της
και στην αγκαλιά έσφιγγε
το πρώτο της βιβλίο

Σκοτείνιασε

Αμίλητη
άκουγε ακόμα
το ξεφύλλισμα των σελίδων

Distance

Avec leurs mots
ancrés en elle
et le soleil
hors de son corps
elle est arrivée
chez elle

Transie par le froid
elle a allumé
l'ordinateur
pour y chercher
le feu de Prométhée

La flamme vacillait
devant ses yeux
braqués sur l'écran

Sortie des lieux
où il est interdit
de pleurer

elle s'est déshabillée et allongée

A relaxé ses membres
détendu ses sens

pour mesurer la
d i s t a n c e

Apeurée
elle a incliné
la tête
pour sentir
la caresse du soleil

Par-delà le ciel
elle a croisé
son sourire d'enfant

Elle portait
les souliers de son amie
dans ses bras serrait
son premier livre

La nuit est tombée

Silencieuse
elle entendait encore
le bruissement des pages feuilletées

Distance

With their words
hooked inside her
and with the sun
outside her body
she reached home

Chilled by the cold
she lit
the computer
to search there
for the fire of Prometheus

The flame was flickering
before her eyes
fixated on the screen

Emerging from the places
where it is forbidden
to cry

She undressed and lay down

She loosened her limbs
she relaxed her senses

to measure the
d i s t a n c e

Frightened
she tilted her head
to feel
the caress of the sun
Beyond the sky
she saw
her childhood smile

She wore
her friend's shoes
and in her arms clutched
her first book

Night fell

In silence
she could still hear
the pages turning

POEM 14

Λέξεις

Μπρος στην αγάπη του κόσμου
με προοπτική έναν απέραντο ουρανό
προσπάθησα να ντύσω τη χαρά μου
με λέξεις
Μα όσες έβρισκα
ηχούσαν οδυνηρά
καθώς ένιωθα κάτω από τα δάχτυλά μου
τον τρόπο του γκρεμού

Μπρος στην ψυχρότητα του κόσμου
με προοπτική έναν απέραντο βυθό
προσπάθησα να ντύσω τον πόνο μου
με λέξεις
Μα όσες έβρισκα
ηχούσαν σαν χαρά
καθώς ένιωθα πάνω από τα δάχτυλά μου
την ουράνια λύτρωση

Και η ανόητη κόρη του ματιού
κοιτούσε τις παράξενες λέξεις
σε τέλεια σύσπαση

Ίσως νάναι η χαρά
μια ψευδαίσθηση
σκέφτηκα
με το άπειρα διαιρεμένο μυαλό μου

Des mots

Devant l'amour du monde
ciel immense en perspective
j'ai tenté d'habiller ma joie
avec les mots
mais sous mes doigts
la terreur de l'abîme
ceux que je trouvais
résonnaient douloureux en moi

Devant la froideur du monde
un abîme immense en perspective
j'ai tenté d'habiller ma douleur
avec les mots
mais au-dessus de mes doigts
l'issue du ciel
ceux que je trouvais
résonnaient joyeux en moi

L'absurde prunelle de l'œil
regardait ces mots étranges
dans une parfaite contraction

La joie est peut-être
une illusion
ai-je pensé
mon cerveau infiniment parcellé

Words

Before the love of the world
with a vast sky in view
I tried to clothe my joy
in words
But the ones I found
sounded painful
as below my fingers
I was feeling the terror of the cliff

Before the coldness of the world
with a vast abyss in view
I tried to clothe my pain
in words
But the ones I found
sounded joyful
as above my fingers
I was feeling the heavenly salvation

And the foolish pupil of the eye
watched these strange words
in a perfect contraction

Maybe joy is
an illusion
I thought
with my infinitely fragmented mind

POEM 15

Απομόνωση

Μέσα στην καθημερινότητα
κινούμαι
με τον αέρα
του γρήγορου βηματισμού σου
με τις παύσεις
της ανάσας σου
ανάμεσα στις γάμπες μου

Καθισμένη
τα πρωινά
στην άκρη του πηγαδιού που σκάβω
για σένα
πίνω διψασμένα τους στίχους
που κυλούν απ' το χέρι σου

Η ηχώ της φωνής σου
η χροιά
στον τόνο της
αγγίζουν
τις πιο λεπτές
χορδές της ψυχής μου

Οι εικόνες σου σκορπίζουν
γύρω μου
την αντανάκλαση
των σπασμών των χειλιών σου
το ρίγος
στο βλέμμα σου

Πλημμυρισμένη με ήλιο
στο αμμώδες στρώμα
νιώθω
ανάμεσα στους υγρούς μου μηρούς
τα τινάγματα του κορμιού σου
απλωμένο πάνω μου

Κι όταν συμβεί
τις σκέψεις μου να συγκεντρώσω
μόνη στο διαμέρισμα
περιμένω το απροσδόκητο

Η απόσταση
ανάμεσα σ' αυτό που έχω
και σ' αυτό που λαχταρώ

ένα τεράστιο αίσθημα απομόνωσης

Isolement

Dans le quotidien
je me déplace
avec l'aisance de ta marche rapide
à la cadence de ton souffle
sifflant
au creux de mes jambes

Dans les matins
assise
au bord du puits que je creuse
pour toi
ma soif lit les mots
coulés de ta main

L'écho de ta voix
son timbre
touchent
les plus fines
cordes de mon âme

Tes images dispersent
autour de moi
ton reflet
murmure de tes lèvres
ton frisson
dans le regard

Inondée de soleil
sur un lit de sable
je sens
entre mes cuisses humides
les spasmes de ton corps
sur moi

Si seule
dans la maison
je concentre ma pensée
j'attends
l'inespéré

Distance
entre ce qui est
et ce qui est désiré

un immense isolement

Isolation

In the everyday
my rhythm moves
with the air
of your brisk pace
with the pauses
of your breath
between my calves

Sitting
in the mornings
at the edge of the well that I dig
for you
I thirstily drink the verses
that flow from your hand

The echo of your voice
its hue
its tone
touch
the finest
strings of my soul

Your images scatter
around me
the reflection
of your whispering lips
the shiver
in your gaze

Sundrenched
on a bed of sand
I feel
between my moist thighs
the spasms of your body
sprawled on mine

And when
alone in the apartment
I collect my thoughts
I wait for the unexpected

The distance
between what I have
and what I long for

an immense feeling of isolation

POEM 16

Ισορροπία

ο χρόνος μετατοπίζεται
ανάμεσα στα χέρια του ήλιου

ό,τι έσβησε δεν υπάρχει πια

ω, νομάδα πάνω στη γη
παντού απύσχα πουθενά παρούσα
διασκορπισμένη
σπαρμένη στους τέσσερις ανέμους

βγες
από τον ύπνο σου

βάλε μπρος
του ξυπνητηριού σου τους δείκτες

μετάγγισε
τη ζεστασιά των χαδιών σου
μέσα στου πνεύματος τις τρυφερές κινήσεις

ξημερώνει
πάνω σ' ένα χέρι του ήλιου

οι αυγές είναι σύντομες πολύ

κρατήσου οριζόντια

Equilibre

il y a décalage horaire
entre les bras du soleil

ce qui s'est éteint n'existe plus

nomade sur la Terre
partout absente nulle part présente
dispersée
semée à tous vents

sors
de ton sommeil

fais marcher
les aiguilles de ton réveil

infuse
la chaleur de tes tendresses
dans les doux gestes de l'esprit

le jour se lève
sur un bras du soleil

les aubes sont trop brèves

garde
ton poids horizontal

Balance

time shifts
between the arms of the sun

whatever has died exists no more

nomad of the earth
everywhere absent nowhere present
scattered
sown into the winds

emerge
from your sleep

start up
the hands of your alarm clock

infuse
with the warmth of your caress
the gentle gestures of your spirit

the day begins
on the sun's arm

the dawns are too short

hold horizontally

POEM 17

Αγωνία

Η αγωνία
παραμονεύει
μέσ' στο γραμματοκιβώτιο
Πάνω στη γυμνή του κοιλιά διαβάζει
τα ανείπωτα

Ο φόβος
ασφυκτιά
κάτω απ' το ακουστικό
Μέσ' στ' αφτί του ακούει
τη φωνή της
σιωπής

Οι λευκές νύχτες
τρώνε
τα νύχια του ύπνου
Δάκρυα
κρέμονται
στο χείλος της ψυχής

Η ελπίδα
ψυχορραγεί
στην κόρη του ματιού

Agonie

L'agonie
guette
dans la boîte
Sur son ventre nu elle lit
les non-dits
de sa lettre

La peur
suffoque
dans l'écouteur
Dans son oreille lui parvient
la voix
du silence

Les nuits blanches
rongent
les ongles du sommeil
Des larmes
pendent
au bord de l'âme

L'espoir
agonise
dans la prunelle de l'œil

Agony

Agony

lurks

in the postbox

On his bare belly

she reads

the unsaid

of his letter

Fear

suffocates

under the handset

Inside his ear

the voice

of silence

reaches him

The restless nights

bite on

sleep's nails

Tears

dangle

at the edge of the soul

Hope

dies

in the pupil of the eye

POEM 18

Σιωπή

τα παντζούρια κλειστά στον εκτυφλωτικό ήλιο
ταξίδια στις αναμνήσεις της Αργολίδας

να ζεις

και να νιώθεις το αίμα που κυλά

να πεθαίνεις

και να μη νιώθεις τον μονόλιθο των
καρδιών

στον κάθε ερπυσμό της σκιάς

αθόρυβη σιωπή μέσ' στα ραγισμένα τύμπανα

στην κάθε φωτεινή αχτίδα

κραυγάζουσα φυγή της σιωπής

σιωπηλός τοίχος ανάμεσα στο φως και τη
σκιά

Silence

les volets fermés au grand soleil
des voyages
souvenirs d'Argolide

vivre

et sentir le sang couler

mourir

et ne pas sentir la pierre des cœurs

à chaque reptation de l'ombre

silence inaudible dans les tympanes fêlés

à chaque rayon de lumière

fuite audible du silence

mur de silence entre lumière et ombre

Silence

shutters closed against the blinding sun
travels
in memories of Argolida

to live
 and feel the blood flowing
to die
 and not feel the stony hearts

with each crawl of a shadow
inaudible silence in the broken eardrums

with each ray of light
audible escape of the silence

a wall of silence between light and shadow

POEM 19

Ασφυξία

Έλπιζα να πνιγώ
στην ευωδιά της άνοιξης
στη δροσιά του Μάη
στην ανεξέλεγκτη των χεριών τρυφερότητα

Στο τρίξιμο της πόρτας
το αίμα του καλοκαιριού χτυπιέται
πνίγεται στην ασφυξία του χειμώνα

Απαντοχή
να κρατήσω απόσταση

Συμπαγές πέτρωμα

Τελευταία προσπάθεια
θλιβερή
να ξεχάσω

Τίποτα δεν παρεμβλήθηκε
να μ' εμποδίσει να πνιγώ
στο κενό

Asphyxie

J'espérais me noyer
dans la senteur du printemps
dans la fraîcheur de mai
dans l'incontrôlable tendresse des mains

Au grincement de la porte
le sang de l'été bat
se noie dans l'asphyxie de l'hiver

Espérance
distances

Pétrification

Ultime tentative
triste
oublier

Rien n'est venu
m'empêcher
de me noyer dans le vide

Asphyxia

I had hoped to drown
in the scent of spring
in the freshness of May
in the uncontrollable tenderness of caress

The door creaks
summer's blood is beating
drowning in the asphyxia of the winter

Hope
for distance

Petrification

Last woeful
attempt
to forget

Nothing intervened
to prevent me from drowning
in the void

POEM 20

Τάμα

η ψυχή μου αναστέναζε ακολουθώντας
την προέκταση του πνεύματός σου
ονειρευόταν υγρά φιλιά
κατά μήκος των όχθων του

ο ορίζοντάς σου που φέρνει ίλιγγο
ασφυκτιούσε ανάμεσα στις όχθες της ψυχής
μου
ονειρευόταν προέκταση φιλίας
κατά μήκος του πνεύματός μου

προχωρήσαμε πολύ βιαστικά μέσα στη σκέψη

είμαι μόνη
τρέμω
πέφτω στο κρεβάτι σα φθινοπωρινό φύλλο

μέσ' στο σκοτάδι το πνεύμα συναντά το
μάταιο όνειρο

είσαι το τάμα που σου κάνω κάθε νύχτα
τα μάτια μου ν' αντικρίσουν την ημέρα χωρίς
πυρετό

Ex-voto

en suivant le mouvement de ton esprit
mon âme gémissait
rêvant de baisers mouillés
le long de ses rives

vertigineux
ton horizon suffoquait entre les bords de mon
âme
le long de mon esprit
il rêvait de projection amicale

on a trop vite anticipé

seule
je vacille
je tombe sur mon lit comme une feuille morte

l'esprit dans le noir rejoint le songe

tu es l'ex-voto de mes nuits
pour me réveiller sans fièvre

Ex-voto (Sacred Offering)

my soul sighed
as it followed the flow of your spirit
dreaming of wet kisses
all along its banks

your vertiginous horizon
was suffocating between the edges of my soul
in the depths of my spirit
it dreamt of a potential friendship

anticipated too quickly

alone
I tremble
I tumble on my bed like a fallen autumn leaf

in darkness the spirit meets the hopeless
dream

you are my sacred offering every night
so that I can awake without a fever

POEM 21

Πτώση

η πτώση ήταν πολύ απότομη

κανείς να με βοηθήσει να περισυλλέξω
τα κομμάτια του σώματός μου

το πρόσωπό σου μου διέφευγε
δεν διέκρινα το δικό μου

μέσα στην κίνηση
των στοιχείων μου διασκορπισμένων
στο νερό τη γη τη φωτιά και τον αέρα
το πνεύμα μου
ακολούθησε
της ψυχής σου τις περιπλανήσεις

πολλά φράγματα στις οδούς
πολλές πνιγμένες συγκινήσεις

προς το φως ο δρόμος για ν' ανοίξει

Chute

chute trop brusque

personne pour m'aider a ramasser
les morceaux de mon corps

ton visage me fuyait
le mien m'échappait

dans le mouvement
de mes fragment dispersés
dans l'eau la terre le feu et l'air
j'ai suivi
les errances de ton âme

trop de routes barrées
trop d'émotions retenues

pour ouvrir un chemin
vers la lumière

The Fall

The fall was abrupt

no one around to help me pick up
the pieces of my body

your face eluded me
mine escaped me

as my scattered remains
set in motion
within the water the earth the fire and the air
my spirit followed
the wanderings of your soul

too many roadblocks
too many unfulfilled emotions

for finding the path
towards the light

POEM 22

Μεταξύ ουρανού και γης

κοιτάζει
τη ροζιασμένη παλάμη
–φωτογραφία της ζωής–

ορφανή από χάδια
δρόμοι της περιπλάνησης
θαμμένα όνειρα
ανάμεσα στις στάσεις-νεκροταφεία

αφουγκράζεται
τη σιωπή μέσα της

η νύχτα αναπνέει

στον ουρανό ανάβουν τ' άστρα

αποκοιμιέται
πάνω στην ανάμνηση μιας πόλης
κρεμασμένης στον αέρα

ο ύπνος αμβλύνει
τα εγκαύματα κάτω απ' τα βλέφαρα

η σελήνη μάρτυρας
της χαμογελά
περήφανη

Entre le ciel et la terre

elle regarde
le creux de sa paume durcie
–image de sa vie–

orpheline de tendresse
chemins d'errance
rêves enfouis entre les stations des cimetières

elle entend
dans son silence intérieur

la nuit respirer

dans le ciel les étoiles s'allument

elle s'endort
dans le souvenir d'une ville suspendue en l'air

le sommeil apaise
les brûlures sous ses paupières

seul témoin
la lune lui sourit
fière

Between heaven and earth

she looks at
her gnarled and knotted palm
- her life's image -

orphaned of tenderness
wandering paths
buried dreams
between cemetery-like stations

she listens carefully
to her inner silence

the night breathes

in the sky the stars light up

she falls asleep
on a memory of a city
suspended in the air

sleep soothes
the burns under her eyelids

the moon standing witness
smiles at her
proudly

POEM 23

Παρασυρμένη από τη μελωδία του τραγουδιού σου που απαντά σαν ηχώ στην επωδό της αγάπης που αναζητώ, δεν αντιστέκομαι στην αναταραχή του πελάγους της ψυχής μου• αφήνω τα κύματα του πνεύματός σου να βρέχουν τις αισθήσεις μου και παραδίνομαι στην έκστασης τη μέθη.

Emportée par la mélodie de ton chant faisant écho au refrain de mon amour en demande, je ne résiste pas aux vagues agitées dans la marée de mon âme; je laisse la houle de ton esprit baigner mes sens, je m'abandonne à l'ivresse de l'extase.

Swept away by the melody of your song that echoes the refrain of the love I seek, I do not resist the surge in the tide of my soul; I let the waves of your spirit bathe my senses, I surrender to the drunkenness of ecstasy.

ΡΟΕΜ 24

Τι πας να κάνεις

Τι πας να κάνεις σ' ένα τοπίο σκόνης
με ρώτησαν βλέποντάς με να φεύγω
εσπευσμένα
μ' ένα παράπονο φυγής
Θα' θελα –τους απάντησα–
να χαθώ μέσα στον Παρθενώνα
να γίνω το ομοίωμά του
να περιφρονώ
το θάνατο

όπως κι αυτός

Que vas-tu faire

Que vas-tu faire dans un paysage de poussière
me demandèrent-ils me voyant partir à la hâte
plaintive et animée d'un désir de fuite
Je voudrais –leur ai-je répondu–
disparaître dans le Parthénon
devenir semblable à lui
mépriser la mort

comme lui

What are you going to do

what are you going to do in a dusty landscape
they asked seeing me leave in a hurry
with a longing for escape
I would like - I replied -
to disappear in the Parthenon
to become like him
to defy
death,

as he has

POEM 25

Σε προσμένω

Σε προσμένω
μέσ' στο μαρτύριο της νύχτας

για να τραβήξεις
ως το τέλος
το νήμα της μαύρης φορεσιάς μου

Σε προσμένω
μέσ' στην παγερή απουσία

για να μ' ανοίξεις
για κείνη την αιώνια μέρα
που ψάχνω από την ώρα που σε
αναγνώρισα

Σε προσμένω
μέσ' στη γδαρμένη υπομονή

για να με ντύσεις
με τον χιτώνα
που 'χει το χρώμα τ' ουρανού και του αφρού

Σε προσμένω
μέσ' στα διάφανα όνειρά μου

για να πετάξω
ακτινοβολώντας ήλιο

Je t'attends

Je t'attends
dans les supplices de la nuit

pour que tu tires
jusqu'au bout
le fil de mon vêtement noir

Je t'attends
dans l'absence glacée

pour m'ouvrir
à ce jour éternel que je cherche
depuis que je t'ai reconnu

Je t'attends
dans la patience dépouillée

pour m'habiller
de la tunique
couleur de ciel et d'écume

Je t'attends
dans mes songes clairs

pour m'envoler
étincelante de soleil

I wait for you

I wait for you
in the torment of the night

so you can unravel
to the end
the thread of my black clothing

I wait for you
in the icy absence

so you can open me up
to that eternal day
that I seek since the moment I recognized you

I wait for you
in a scratched patience

so you can dress me
with a tunic
in the color of sky and seafoam

I wait for you
in my transparent dreams

so I can fly away
radiating sunlight

POEM 26

Τα μάτια της μοίρας

Ιούλιος του 2000

Πυρά κι αϋπνία
της βύζαιναν το αίμα
Ο ιστός της αράχνης
έπνιγε ολοένα την αναπνοή της

Άναψε
με δυσκολία
το χλωμό και κουρασμένο φως
μέσ' στην άδεια από αναμνήσεις κάμαρη

Πάνω απ' την κλίνη όπου
σέρνονταν η μετακόμιση
θαρρείς απύουσα
την θωρούσε
η υφάντρα Μοίρα της

Τα ανήσυχα της μάτια
είχανε κάτι
από τη θλίψη της Σελήνης

Les yeux de la Moire

Juillet 2000

Feu et insomnie
lui tétaiant le sang
La toile d'araignée
étouffait sa respiration

Elle a allumé
difficilement
la lumière pâle et fatiguée
dans la chambre sans souvenirs

Du haut du lit
où traînait le déménagement
sa Moire la fileuse
l'observait comme absente

Ses yeux inquiets
portaient quelque chose
de la tristesse de la Lune

The eyes of Fate

July 2000

Fire and insomnia
were milking her blood
The spider's web
was increasingly choking her breath

She lit
with difficulty
the pale and weary light
inside a bedroom empty of memories

Over the bed
where the move was dragging
her Fate the spinner
was watching her
as if absent

Her anxious eyes
had something
 of the moon's sadness

POEM 27

Μέσα στην αδιάκοπη αναταραχή. Ο αφρός ανεβαίνει. Ο ήλιος κατεβαίνει. Η αναδρομή της ιστορίας. Προχωρώντας. Προς το τέλος. Στέκεται μετέωρη. Στην αρχή της.

Dans l'agitation incessante. L'écume monte. Le soleil descend.
Le flashback de l'histoire. Avançant. Vers la fin. Se tient.
Suspendu. A son commencement.

Within the perpetual agitation. The foam is rising. The sun is setting. Flashbacks of history. Advancing. Towards the end. She stands. Suspended. At her beginning.

POEM 28

Βρέχει απουσία

στις παρυφές της χαραυγής
οι κινήσεις της
τρυπάνε
τον τοίχο της κούρασης

εκείνη ικετεύει
την παρουσία
διερευνώντας
τη σάρκα των σύννεφων

βρέχει απουσία
στο αρχιπέλαγος των βροχών

ελπίζει
το ανέλπιστο

κάτω απ' τη βαριά προβιά της πλήξης

Il pleut l'absence

à l'approche de l'aube
ses gestes
percent le mur
de lassitude

elle implore
une présence
scrutant la chair des nuages

il pleut l'absence

dans l'archipel
des pluies épaisses

elle espère
l'inespéré

sous la toison lourde
de l'ennui

It rains absence

at the edge of dawn
her movements
pierce
the wall of weariness

she implores
a presence
while probing
into the flesh of the clouds

it rains absence
in the archipelago of rains

she hopes for
the unhoped-for

under the heavy pelt of boredom

POEM 29

Η φωνή της βροχής

μάταια πασχίζω

να πιάσω διάλογο
με το κενό
γύρω μου

να κουβεντιάσω
την ταραχή
που αρμενίζει τα θρανία

να σβήσω
με το σφουγγάρι του μαυροπίνακα
το ρίγος
της πυρετικής αδιαφορίας

να καταγράψω
με έγχρωμες κιμωλίες
το θαμπό παρελθόν
που μουλιάζει μέσ' στο αίμα

να μετάσχω
στη υγρή κίνηση της ανάσας
μέσ' στα στήθια

να ησυχάσω
τη βροχή που χτυπιέται
στα μελίγγια μου

με την εκκωφαντική φωνή της
εκείνη
μιλάει ακατάπαυτα
στον άνεμο
για τις πληγές του ήλιου

εντός μας

La voix de la pluie

en vain je cherche

à entamer le dialogue
avec le vide
autour de moi

à m'entretenir
avec l'agitation
qui flotte sur les bancs

à effacer
avec l'éponge du tableau noir
le frisson de l'indifférence

à transcrire
avec des craies de couleur
le passé opaque imbibé de sang

à participer
au mouvement humide du souffle
dans la poitrine

à calmer
la pluie qui bat
entre mes tempes

avec sa voix assourdissante
elle n'arrête pas
de parler au vent
des plaies du soleil

en nous

The voice of the rain

I try in vain

to start
a dialogue with
the void around me

to speak
with the angst
that sails on the classroom benches

to erase
with the blackboard sponge
the quiver
of a feverish indifference

to transcribe
with colored chalks
a hazy past
soaking in blood

to engage in
the damp motion of breath
inside the chest

to calm
the hammering rain
between my temples

with her piercing voice
she
talks incessantly
to the wind
about the wounds of the sun

within us

POEM 30

Ποίηση

της εγγονής το κλάμα
στο καλωσόρισμα της ζωής

του εγγονού το γέλιο
στην παραλία του Καρτερού*

ο ύλιγγος της άνοιξης
στα πέταλα της αυγής

το κομπολόι του ήλιου
στις πλαγιές της Ακρόπολης

η έρημος του δειλινού
στις όχθες της Flagey**

η κατάρρευση της δύναμης
στο σκήπτρο του αρχηγού

ο πόθος της αγάπης
στις στάχτες του πολέμου

η μαιευτική του Σωκράτη
στην Αρχαία Αγορά

η φωνή της Αναστασίας
στη γιορτή της διασποράς

η έκθεση της Claudel
στο μουσείο Rodin

το ποτάμι του αίματος
στις φλέβες του έρωτα

η δροσιά της κατάνυξης
στα νερά της πηγής

η θλίψη της σελήνης
στο μάτι τ' ουρανού

οι ρυτίδες του χρόνου
στο κατώφλι του γήρατος

η σανίδα που τρίζει
στην καρδιά της νύχτας

τα δάκρυα της βροχής
που υγραίνουν τις σκέψεις

στην κλίνη της μοναξιάς

* παραλία της Κρήτης σε μικρή απόσταση από το Ηράκλειο
** η ονομασία της λίμνης στην Πλατεία Flagey των Βρυξελλών

Poésie

les pleurs de la petite-fille
au bonjour de la vie

le rire du petit-fils
sur la plage de Karteros*

le vertige du printemps
dans les pétales de l'aurore

le chapelet du soleil
aux versants de l'Acropole

le désert du soir
aux rives du Flagey**

l'effondrement du pouvoir
sur le sceptre du tyran

le désir de l'amour
dans les cendres de la guerre

la maïeutique de Socrate
dans l'Ancienne Agora

le chant d'Anastasia
à la fête de la diaspora

l'exposition de Claudel
dans le musée Rodin

les rivières du sang
dans les veines de l'eros

la fraîcheur du recueillement
dans les eaux de la source

la tristesse de la lune
dans l'œil du ciel

les rides du temps
au seuil de la vieillesse

la planche qui grince
au cœur de la nuit

les larmes de la pluie
qui humectent les pensées

dans le lit de la solitude

*plage de Crète à proximité de Héraklion
**le nom du lac sur la Place Flagey de Bruxelles

Poetry

a granddaughter's cry
at life's greeting

a grandson's laugh
on the beach in Karteros*

the vertigo of spring
on the petals of dawn

the sun's worry beads
on the slopes of the Acropolis

the solitude of dusk
on the banks of Flagey**

the collapse of power
on the tyrant's scepter

the desire of love
in the ashes of war

the Socrates' method
at the Ancient Agora

the singing of Anastasia
at the feast of the diaspora

the Claudel exhibition
at the Rodin museum

the river of blood
in the veins of Eros

the refreshing devoutness
in a spring's waters

the moon's sadness
in the eye of the heavens

the wrinkles of time
at the doorstep of old age

the creaky board
in the middle of the night

the tears of rain
that dampen the thoughts

in a bed of loneliness

* a beach in Crete close to the city of Heraklion

** the name of the pond at the Flagey square in Brussels